

Na podlagi rečenega trdimo, da samo prvi, drugi in četrty del »Osvetnikov« zaslužujejo, da kot junaški eposi nosijo ta vzajemni naslov, da oni sami širijo slavo Martiću kot epskemu pesniku. Sedaj pa recimo katero o vsakem teh delov posebe in ocenimo njih vrednost!

(Dalje prihodnjič.)

V mraku.

Zvečér, ko v tihi mračni sobi
igram na svoji violini,
prihajajo pred mojo dušo
na prošle lepe dni spomini.

Prihajaš ti . . . Obraz tvoj bled je
in solza ti v očeh leskeče,
in sedaš k meni, šepetaš mi
in glas nemirno ti trepeče.

In gledaš me — in spet odhajaš . . .
Otožno strune mi zvenijo
in glasi, trudno trepetaje,
za tabo v tihi mrak hitijo.

A. Gradnik.

V hipih takih prihajaj k meni . . .

Kakor na polju rožice
po celi zemlji se scvetajo,
tak sanje dušo mlado mi
prepletajo.

Jaz sanjam ob rosnih jutrih,
ko solnce pozdravi nas,
ko koscev petje razlega se
črez rodno vas.

Jaz sanjam ob vročih poldnevih,
ko zemlja od žeje gori
in ko cvetje solncu daruje
največ svoje sočne krvi.

In ob tihih poletnih večerih,
ko solnce spe v ocean
in zadnji žarki zlatijo
gorice in zéleno plan,

jaz sanjam spet svoje sanje,
in takrat se mi zdi,
da solnce z vso svojo vročino
se v moje srcé potopi.

Takrat čutim božanske sile
in ljubezni nebeške moči . . .
V hipih takih prihajaj k meni,
oj, Olga, ljubica ti!

V. S. Fedorov.